Ч. 25. Середа 15 (2) лютого 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З делеґаций. — Опозиция в угорскім соймі. — Подорож Цїсаря до Будапешту.

Вчера відбуло ся засїдане войскової комісиї австрийскої делеґациї в присутности спільних міністрів, команданта маринарки ґр. Монтекукколї і президента австрийского кабінету бар. Бінерта.

По промові бар. Бінерта, дел. Деберніґ вказує на те, що войскова комісия перед приступленем до голосованя над етатом маринарки хоче почути справоздане субкомітету в справі промислових достав, аби вияснити деякі доси темні обставини. Отже вносить, аби дискусию ведено дальше, а голосоване аби відбуло ся аж по справозданю субкомітету промислових достав. То внесене принято. На тім засїданю промавляли також делеґати: Козловский, Елленбоґен і ґр. Клям-Мартініц. Слїдуюче засїдане відбуде ся нинї.

Делеґацийні наради після дотеперішних заряджень, коли очивидно не буде яких несподіваних перепон, скінчать ся в сїм тиждни. Дня 22 с. м. було би повне засїдане австрийскої делеґациї, а відтак дня 25 і 27 лютого. Однако можлива річ, що засїданя призначені на 25 і 27 с. м., будуть відложені на 1 і 4 марта. Чи делеґацийна сесия буде могла покінчити ся до 6 марта, як то є в плянї, того поки що не можна предвидїти.

Субкомітет войскової комісиї, вибраний до нарад над справою войскових достав, буде радити дня 15, 16 і 17 с. м. Дня 15-го буде радити над доставами рільничими, дня 16 над доставами малого промислу, а 17 над доставами промислу фабричного. В тих засїданях возьмуть участь міністри торговлї і рільництва.

На засїданю угорского сойму з дня 10 с. м. прийшло до великої бучі, яку счинили посли партий Юшта і Кошута при нагоді дискусиї над справою банковою. Прийшло до того досить несподівано, бо спокійна промова міністра торговлї Гієронїмого, котрий навів цїлий ряд поважних доказів в обороні спільного банку, не могло нїчим подразнити противників. А може саме той спокій і повага роз'ярили опозицию і спонукали її до острого виступу. Іменно посол Смеречанї зажадав від міністра скарбу дра Люкача, аби ясно заявив, чи правда то, що переговорюючи свого часу з Юштом, обіцяв сотворити самостійний. Др. Люкач покликав ся у своїй відповіди на меморияд Юшта, як на доказ, що не він, але Юшт домагав ся самостійного банку. На то Юшт забравши голос, закинув Люкачеви дволичевість. Первістно, говорив Юшт, виступав що правда теперішний міністер Люкач против окремого банку, але пізнїйше заявив, що нїчо не мав би против втягненя окремого банку до правительственної проґрами. Відтак оповідав, що навіть Монарх здивував ся, коли він, Юшт, сказав єму, що Люкач заявив ся за окремим банком. Прийшло відтак до словної перепалки між Люкачем і Юштом, в котрій один другого простував. Остаточно опозиция, котра сподївала ся, що своїм відкритєм захитає цїлим предложенєм і розбіє засїдане, перечислила ся, бо більшість ухвалила закон о спільнім банку.

Будапештеньска часопись „Magyar Nemzet“ так пише про приїзд Монарха до Будапешту: „Ті, що мали нагоду в послїдних часах лично стрічати ся з монархом, радіють єго черствим виглядом, живим поглядом, звучним голосом, теплим чувством, гармонїйною мовою і живою енерґією. Рідкі се в так високій старости дари природи і благословеньства Провидїня. Але до того може причинив ся також добродїйний вплив полїтичних подїй послїдних років. Щасливе переведенє прилуки Босни, розвіянє хмар заграничної запутанини, що значно піднесло повагу і силу монархії і чолобитня всего сьвіта образованого, яка виявнла ся так сьвітло з нагоди обох ювилеїв Є. Величества, могли при-

20)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлійского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

— А що то? — спитав цїсар, беручи другу фіґурку. Она була одїта в дуже богатий велений одяг вишиваний золотом.

— То, найяснїйший пане, великий ловчий.

— Отже то ви, Бертієр. Як вам подобає ся ваш новий одяг? — А то в червонім?

— То великий канцлер.

— А фіолетний?

— То великий шамбелян.

Наполеон бавив ся ляльками як дитина. Уставляв з них громадки, немов би хотїв бачити, як єго достойники будуть виглядати в своїх нових унїформах, коли вийдуть ся і стануть в кружку розмовляти. Відтак вкинув їх всїх знов до коша.

— Ви добре зробили вашу річ, Ізабей — сказав. — Предложіть ваші взірцї двірским кравцям, нехай они зроблять кошторис. Ленормандови можете сказати, що я велю єго замкнути, коли ще раз посьміє предложити такий високий рахунок як недавно за цїсареву. Двацять пять тисяч франків за один одяг не заплатилиб і ви, пане де Ляваль, хоч би навіть той одяг був призначений для самої панни Евгенії де Шоазель.

Що могли єго обходити мої серцеві справи посеред военних заколотів і розпучливих борб цїлих народів? Здивований і змішаний рівночасно видивив ся я на него. На єго устах появив ся знов жартобливий, майже хлопячий усьміх, який я бачив вже раз у него, коли він говорив про свої листи, котрих нїхто не умів відчитати. Він поклав на моє рамя свою малу мясисту руку і привітливо поглянув на мене. Як все, коли єго що веселило, виглядали єго очи вовсім ясно-сині, ті самі очи, котрі ставали сталево-сірі в хвилях гніву і дивно темні, коли роздумував над поважними справами.

— Здивувало вас, пане де Ляваль, коли я вам перед тим сказав о вашій пригоді з молодим Анґлїйцем, а мої відомости про одну молоду даму, як видко, ще більше вас дивують. Мусите мати зле поняте о моїх анґлїйских шпіґунах, коли гадаєте, що я не повідомлений о таких важних справах.

— Не розумію, найяснїйший пане, длячого они доносять о таких маловажних справах і чому ви здержуєте їх хочби на хвилю в своїй памяти?

— Ви видко дуже вічливий і смирний молодець і надію ся, що ті прикмети задержите і на моїм дворі. Отже справдї гадаєте, що ваші приватні відносини для мене рівнодушні?

— Не можу собі уявити, що інтересного могло би в тім бути для вас, найяснїйший пане.

— Скажіть, як називає ся ваш стрий?

— Кардинал де Ляваль де Монморенсі.

— А де він живе?

— В Німеччинї.

— Замість бути епископом Парижа, яким я хотїв би єго мати. А як називає ся ваш другий найблизший свояк?

— Князь Роган.

— А де той живе?

— В Льондонї.

— Так, в Льондонї а не в Туілєриях, де міг би мати всьо, чого би лиш єго серце забагло. Чи мав би я рівно вірних сторонників, як Бурбони, колиб мав упасти? Чи пійшли би они зі мною на прогнане і чи витревали би аж до мого повороту на престол Франциї? Ходїть сюди, Бертієр! — Він вхопив з жартобливим рухом свого любимця за ухо. — Чи міг би я на вас числити?

— Не знаю, о що розходить ся, найяснїйший пане.

— Ми так тихо оба розмовляли, що другі нїчого не розуміли; тепер же по відповіди Бертієра почали прислухуватись.

— Колиб мене мали прогнати в Франциї, чи пійшлиб ви за мною на прогнане?

— Нї, найяснїйший пане.

— До грома, ви бодай щирі.

— Я не міг би пійти.

— Длячого?

— Бо скорше умер би.

Наполеон засьміяв ся.

— І суть люди, котрі говорять, що Бертієр тяжкий до думаня. Менї здаєть ся, що міг би на вас на певно числити Бертієр, бо хоч як люблю вас з личних взглядів, то для кого иншого не були би ви богато варті. Того не

чиниити ся до розвитку сего душевного і тілесного настрою. Не маловажним чинником був сей спасений зворот в прилюднім житю Угорщини, котрий допоміг до побіди сему напрямови в конституцийнім житю, який впровадив Франц Деак, що так відповідає поглядам Монарха. Найважнійшою основою сеї політики є удержане і плекане добрих взаємин між королем і народом. Дневник висловлює надію, що се проявить ся підчас побуту Монарха в угорскій столици.

Новинки.

Львів, дня 14-го лютого 1911

— **Іменованя.** П Міністер віроісповідань і просьвіти іменував заступника учителя в семинариї учит. в Руднику, Теофіля Нігера, головним учителем в муж. семинариї учит. в Старім Самчи.

— **Санкционоване закона.** Є. В. Цісар санкционував ухвалений галицким соймом закон про виділене комплексу ґрунтів з громади Завадівка в підгаєцким повіті і рівночасно прилучене до громади Гута нова в бучацкім повіті.

— **З зелізниці.** Рух товаровий на шляху Тернопіль-Копичинці заведено на ново з вчерашним днем. Рух товаровий на шляху Львів-Пеполовківці, Станиславів-Стрий і Стрий-Ходорів заведено на ново з днем 12 с. м.

Загальний рух на шляху Коломия - Сопів і Надвірняньске передмістє - Дядьківці коломийских зелізниць льокальних та рух особовий на шляху Ходорів - Підвисоке заведено на ново. На шляху Підвисоке - Потутори заведено обмежений рух особовий, именно курсувати будуть аж до відкликаня лиш поїзди особові 3314 і 3313.

— **Доля еміґранта.** Недавно тому станиславівский житель Андрій Кайзер попродавши своє майно в половині грудня, вибрав ся з жінкою і 4 дітьми до Америки. Коли приїхав до Реки (Фіюми), комісия еміграцийна оглянула его тут і найшла его здоровим та пустила в дальшу дорогу. Але в Новім Йорці американьска еміґрацийна комісия знов оглянула его й сконстатувала, що він за слабий на се, щоби міг заробляти для родини на хліб. Кайзер зателеграфував до Трентону по свою доньку й шурина, котрі прибувши до Нового Йорку, ручили за него й хотіли зложити 500 долярів кавциї. Але комісия мимо сего завернула Кайзера враз з родиною. Кайзер подав апеляцию до Вашинґтону проти запорядження комісиї, але комісия не хотіла ждати на рішене вашинґтоньскої власти, лиш сейчас завернула его до Европи. 5 січня прибув Кайзер із американьских берегів до Реки. Своє майно продав він був дома за 1500 К і всї ті гроші видав на подорож. Тепер лишив ся без сотика. Проти поступка американьских властий вніс Кайзер жалобу але нема й сумніву, що не вдіє тим нічого.

— **Знайдена дорожка.** В Сокільниках коло коршми Борера знайдено вчера рано 2-кінну дорожку ч. 35 без візника. Повідомлено о тім поліцию, котра вже знала, що дорожку вкрав у Львові якійсь злодій підчас коли дорожкар зайшов до брами одного з домів.

— **Дрібні вісти.** На уладжене Шевченкового ювилею жертвував властитель цукроварні Харитоненко 500 карбованців. — В Москві відбули ся оногди перші збори українського музично - драматичного гуртка „Кобзар". Вписало ся около сто членів. Сьвяткованє Шевченкового ювилею відбуде ся там дня 18 марта н. ст. — Загальне число жителів Стрия після послідної конскрипциї виносить 30.250 душ, з того Русинів 7.922, Поляків 9.819, а жидів 10.579. — Перемишль має 46.024 жителів. — Місто Чернівцї має 28.000 Русинів, 15.000 Поляків, 7.000 Румунів, 32 000 жидів і 10 000 Німців. — В Чернівцях почали ся виклади „Курсу висшої осьвіти ім. дра Ст. Смаль-Стоцкого". В курсї бере участь 50 і кілька участників хліборобів в Галичини і Буковини. — Громада Кліводин на Буковині ухвалила дня 2 лютого с. р. завести у себе руске урядованє. — Віденьскі льокатори постановили устроїти великий страйк в той спосіб, що не будуть платити чиншів і вибрали комітет, котрий має той страйк приготовити. Причиною страйку єсть, що властителі каменицъ у Відни страшно підвисшають чинші. Ще лїпше дїє ся і у Львові, де помешканя дорожші як у Відни, а певно не лїпші і не вигіднійші. — Поготівля ратункова подала вчера поміч в 15 случаях відморожения уший і носа. — Підчас танцю в касинї в Бродах з суботи на недїлю помер тамошний начальник стациї зелїзничої Ступницкий в наслїдок пукненя бочки спричиненого звапненєм. Померший мав 52 літ. — В театрі міскім знайдено полярес, в котрім було 21 К 54 с. і телєграма із Самбора. — На ул. Сикстуській знайдено золотий дамский годинник подвійно критий в ланцушком з американьского золота.

— **Огні.** В однім з помешкань при ул. Травґута ч. 7 заняла ся в суботу по полудни деревляна стїна, при котрій по обох боках були уставлені зелїзні печі. Завізвана сторожа пожарна угасила небавком огонь. Тогож самого дня вибух огонь в пивници при ул. Сикстуській ч. 2, де займили ся нагромаджені там паки, солома і лико. Та й сей огонь сторожа огнева угасила.

— **Чума.** Як доносять з Петербурга, стверджено недалеко росийскої границї один случай смерти на чуму і длятого амурский ґенерал-ґубернатор приказав замкнути границю войском. — Генеральний інспектор лїкарский доносить з Владивостока, що доси не було там анї одного случаю чуми. На пограничних стациях устроєно шпиталі і льокалї обсервацийні, з весною число їх буде ще побільшене. Корейске передмістє Владивостока має бути зовсїм знищене а жителї того передмістя будуть мусїли перенести ся в инше місце. В Харбінї було дня 13 с. м. 19 случаїв смерти на чуму.

— **Хіньске волосє а чума.** На засїданю ради громадскої в Тарнові поставлено сими днями інтерпеляцию в справі забезпеченя ся від занесеня чуми до сего міста. В Тарнові єсть, бачите, фабрика штучного волося, мабуть одинока того рода фабрика в середній Европі, котра спроваджує великими масами хіньске волосє. Позаяк то волосє походить по найбільшій части з трупів, то обава занесеня пошести єсть велика. Рада громадска постановила предложити сю справу старостві.

— **Справа Мацоха.** Чутка, яка недавно тому була розійшла ся, що звістний Мацох з Ченстохови втїк з вязниці в Петркові, показала ся неправдива. Мацоха стережуть добре у вязниши а він удає чоловіка божевільного. Зізнанями своїми обтяжує він дуже бувшого ігумена Реймана і своїх двох товаришів Бази-

---

міг би я сказати про вас, пане Талейран. Ви перейшли би до другого володїтеля так само скоро, як скоро перейшли від попереднього до мене. Ви ґенїй в тім, аби всюди скоро прикоровити ся.

Такі сцени, які цісар любив частїйше устроювати, викликували звичайно велике невдоволеня присутних, бо нїколи не було можна знати, кого він винайде собі в найблизшій хвили за цїль подібних глумливих питань. Сим разом перемогла цїкавість на відповідь Талейранда всї инші побоюваня. Бо замітка Наполеона опирала ся на правдї і славному дипльоматови могло бути не легко вимотати ся з тої лапки. Талейран однако стояв зовсїм спокійно, похилившись і оперши ся на палицї. На устах мав веселий усьміх, немов би висказані до него слова були не знати які лестні. Але то була одна з добрих прикмет того чоловіка, що він з Наполеоном поводив ся як з рівним і нїколи так низько не упав, аби перед ним корити ся і леститись єму.

— Гадаєте, найяснїйший пане, що я зрадив би вас, коли би ваші вороги дали менї більше як ви?

— Я певний того.

— Я справдї не можу за себе ручити, доки не роблять менї нїякого предложеня. На всякий спосіб предложенє мусїло би бути сьвітле. Бо крім моєї прехорошої палати при улици сьв. Флерентина і двіста тисяч франків річної платнї, які побираю від вас, займаю становище першого державного достойника в цїлій Европі. Отже мусїли би менї предложити що найменше королївский престол, аби моє становище полїпшити.

— То можу на вас числити досить певно — сказав Наполеон, глядячи на него значучо. — А тепер ще одно: Мусите оженити ся з панею Ґран, аби зірвати з нею зносини; не можу терпіти скандалу на моїм дворі.

Прикро менї було слухати, як такі дразливі справи публично обговорюють ся, але той незвичайний чоловік мало дбав о те, що нищі духом люди називають звичайно ніжностию чувства і добрим смаком. Після его гадки такі чувства винайшли пересїчні люди лише на те, щоби ґенїям підтинати крила. Не було справи приватного житя, почавши від вибору жінки, а скінчивши на відправленю наложницї, про яку тот трицятьшість-лїтний диктатор не гадав би, що має право єї обговорювати коли і де схоче і єї оконечно рішати. Знов появив ся загадочний усьміх на лици Талейранда.

— До подружа, найяснїйший пане, маю непоборимую відразу; може робить то спомин мого колишнего званя.

Наполеон засьміяв ся.

— Часом справдї забуваю, що передо мною стоїть колишнїй епископ з Отен — сказав відтак. Але може дасть ся то якось зробити. То розумна женщина, та мадам Ґран, она уміє слухати.

Талейран здвигнув плечима.

— Розум женщини не все є користою — сказав. — Розумна женщина компромітує свого мужа, дурна лише саму себе.

— Найрозумнїйша женщина — сказав Наполеон — є та, що уміє свій розум скривати. Женщини у Франциї були все небезпечні, бо розумнїйші як мужчини. Они не хотять то зрозуміти, що ми потребуємо їх серця, а не голови. Кождий монарх, котрий піддавав ся під вплив женщин, пропадав з їх причини. Пригадайте собі лиш на Генриха IV. і Людвика XIV. Всї женщини настроєні ідеально і сентиментально, жиють мов у снї, они жадні дїл і незвичайно рухливі, але їх дїяльність не має льоґіки нї обережности і они не спосібні глядїти в будучність. Подивіть ся лиш на ту проклятую панію де Стаель! Подивіть ся на ті сальони в дїльници Ст. Жермен! Ті вічні сплетнї роблять менї більше неприємностий як цїла англїйска фльота. Чому не сидять при своїм шитві і при своїх дїтях? Що, пане де Ляваль, не обурюєте ся моїми поглядами?

На то питане не легко було відповісти. Тому я радше мовчав.

— Ви ще за молоді, аби мати досить досьвіду — сказав цісар. — Тодї коли дурні Парижани хитали головами над нерівним подружем вдовиці славного ґенерала Богарне і незвістного нїкому Бонапартого, тодї думав я так само, як ви нинї думаєте, пане де Ляваль. Який то був хороший сон! В дорозї з Міляна до Мантуи писав я в кождій з девятьох гостинниць, які лежали при гостинци лист до моєї жени. Девять листів одного дня! — Але пізнїйше чоловік спадає з того неба і привикає глядїти на річи так, як они суть.

Який хороший молодець мусїв бути з него, заки він научив ся брати річи так, як они суть! Яке пусте то житє без ідеалів і без поезиї!

Глубока тїнь лягла на черти володїтеля сьвіта, немов би тужив за тим тихим, внутрішним щастєм свого колишнього житя, якого єму не могла вернути его теперішна слава і богатство. Може ті листи, які він писав тодї в гостинницях, робили єму більше радости, як всї его побіди і підбої. Але вскорі минуло то розніжненє, яке ним було заволоділо і він вернув до моєї справи.

— Панна Евгенія то братаниця князя Шоазеля, правда?

— Так, найяснїйший пане.

— Ви заручені з нею?

— Так.

Він з невдоволенєм потряс головою.

(Дальше буде).

ля Олесїньского і Ізидора Старчевского що до неморального житя, крадежі фондів монастирских і крадежі спадщини по монасї Ґавелчику.

В часї слїдства вийшла на верх досить сензацийна справа. Показало ся іменно, що Мацох по убитю Вячеслава Мацоха повінчав ся з Кржижановскою, вдовицею по убитім. Хто їх повінчав, того однак анї Дамазий анї его любка не хотять сказати.

До краківского суду наспіла в дипльоматичнїй дорозї просьба российских властий, щоби краківска палата радна орекла додатково, що о. Дамазия Мацоха видано властям не лиш за злочин убийства, доконаного на особі Вячеслава Мацоха, але також і за злочин крадежі монастирских гроший та за сфальшоване публичних документів, а то: Метрики вінчаня Франца Мацоха з Оленою Кржижановскою і метрики смерти брата. Жадане виданя такого рішеня опирає ся на тім, що держава, котрій видано якогось злочинця, може его карати лиш за той злочин, за який его видано.

В петроківскій вязници знаходить ся також і о. Ізидор Старчевский, против котрого веде ся слїдство в напрямі укриваня убийства. Старчевский зізнав в слїдстві, що о злочинї убийства довідав ся від Мацоха на сповіди і длятого після церковного права не міг донести о тім поліциї. Признає ся однак до того, що радив Мацохови сейчас втїкати, бо розходило ся єму о добру славу ясноґурского монастиря.

Що до Базиля Олесїньского, то слїдство доходить до кінця. Прокуратория могла була спершу закинути лиш марноване монастирских фондів, але зізнаня сьвідків виказують ще й иншу его вину. Він давав монастирскі гроші Мацохови а той знов уживав їх на особисті видатки для своєї любки.

Господарство, промисл і торговля

— **В справі ґрису з войскових маґазинів.** Президия Краевого товариства господарского „Сїльский Господар" у Львові повідомляє всїх інтересованих, що половина торговоі цїни чистого житнього ґрису з войскових маґазинів виносить на лютий по 5 К 38 сот. за оден метр. сотнар, а по 3 К 58 сот. за оден метр. сотнар отрубів. Ся цїна установлена корпусовими інтендантурами войсковими у Львові і Перемишли. З огляду на се, що до тепер вплинуло до товариства чотири рази більше зголошень на ґрис, як виносить скількість товариству признана, не будуть увзгляднювати ся від нинїшного дня дальші зголошеня о ґрис, тому просить ся їх більше не висилати.

— **Млин вальцовий** (Amerikanische Kunstmühle) з 60-кінним мотором ґазово-ссучим побудувало тов. „Народний Дім", зар. стов. торговельно-промислове з обм. порукою в Щирци. Дня 27. січня с. р. пущено сей млин в рух і таким чином віддано его до ужитку нашої суспільности. Млин меле пшеницю і жито на раз і на питель, а також виробляє логазу (т. зв. пенцак) і пшоно. Віддїл пшеничний на числа від 00 до 7 буде отворений при кінци лютого с. р. Подаючи про сей прибуток на ниві нашого промислу до відома загалу, числимо на піддерте наших господарских кругів. Млин побудований в догіднім місци, проти зелїзничої стациї в Острові. — *Дирекция „Народного Дому" в Щирци.*

Телеґрами.

Білград 14 лютого. Король в супроводі мінїстра Міловановича і дружини виїхав до Риму в гостину до італїяньскої королївскої пари.

Льондон 14 лютого. Кн. Валїї занедужав на кір.

Будапешт 14 лютого. Нинї радить комісия войскова австрийскої делеґациї в присутности бар. Бінерта і адмірала Монтекуколї над етатом маринарки. Перший промавляв делеґат Екснер.

Петербург 14 лютого. Вчера на виклади унїверситетскі прибуло лиш мале число слухачів. Виклади відбули ся під наглядом поліциї. В полудне студенти розливали по коритарях вонючі хемікалїї. Арештовано велике число студентів, але більшість випущено на волю. Також і на висших курсах жіночих було лиш мало студенток. Виклади в пятьох инших висших школах тутешних відбували ся також під наглядом поліциї. В инших містах пробовано також перешкодити викладам, але то не удало ся.

Піньск 14 лютого. Розпочала ся тут ревізия міскої управи. Президентом Піньска був донедавна О'Бріен де Ляссі, обжалований о убийство Бутурлїна.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·15.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·12, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·35 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32,
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).